

Clypevs Theologiæ Thomisticæ

Continens Tractatus de Beatitudine, de Actibus humanis, eorumque Moralitate; de Virtutibus ac Donis, de Vitiis ac Peccatis, & de Legibus, nec-non Dissertationem Theologicam de Probabilitate

Gonet, Jean-Baptiste

Parisiis, 1669

§. I. Conclusio affirmativa statuitur, & autoritate scripturæ, SS. Patrum, & Concilij Viennensis firmatur

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77355](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77355)

S. I.

*Conclusio affirmativa statuitur, & auctoritate
Scripturae, SS. Patrum, & Concilij
Viennensis firmatur.*

2. **D**ico igitur, necessario admittendas esse virtutes morales per se infusas.
- Probatum primo ex Scriptura: dicitur enim Sapient. 8. *Sobrietatem & prudentiam docet (supple divina sapientia) & iustitiam, & virtutem, quibus nihil est melius in vita hominibus.* Et infra: *Scivi quoniam aliter non possum esse continens, nisi Deus det.* Sed quod Deus docet, & dat, habetur solum per infusionem à Deo: Ergo datur in nobis aliqua sobrietas, seu temperantia, prudentia, iustitia, & fortitudo (quae sunt virtutes morales & cardinales) infusa à Deo, subindeque virtutes morales infusa necessario admittendae sunt. Unde Glossa ibidem ait: *Has autem virtutes nemo habet, nisi cui omnium virtutum origo Deus contulit.*
- Hoc idem confirmat Thomista ex pluribus aliis Scripturae testimoniis: Sapient. 7. *Venerunt mihi omnia bona pariter cum illa, & innumerabilem honestatem, secundum Glossam, intelliguntur virtutes, quae circa bonum honestum versantur.* Item ad Galat. 5. fructus Spiritus Sancti dicuntur *gaudium, pax, benignitas, mansuetudo, continentia, castitas, &c.* quae sunt verae virtutes morales; dicuntur vero fructus Spiritus Sancti, quia ab eo specialiter infunduntur.
3. Favent etiam SS. Patres: Augustinus enim tract. 8. in 1. Epist. Joannis, asserit pietatem, castitatem, modestiam, sobrietatem, & similes virtutes, quae non possunt esse nisi morales, residere in anima iusti, tanquam exercitum cui Christus imperat, & quibus utitur ut ministris, cum incipit in nobis habitare per gratiam. Gregorius vero homil. 5. in Ezechiel. haec scribit: *Potest mobilitas spiritus aliter intelligi: in Sanctorum quippe cordibus juxta quasdam virtutes semper permanet, juxta quasdam vero recessurus venit, & venturus recedit. In fide enim, spe, atque charitate, & in aliis bonis, sine quibus ad caelestem patriam non potest venire sicut est humilitas, castitas, iustitia, misericordia, perfectorum corda non deserit; in prophetia vero virtute, doctrina facundia, miraculorum exhibitione, electis suis aliquando adest, aliquando se subtrahit.* Quibus verbis aperte docet Spiritum Sanctum habitare in cordibus nostris, & in anima permanere, non solum ratione charitatis, sed etiam per humilitatem, castitatem, iustitiam, & misericordiam, quae sunt virtutes morales, subindeque virtutes morales à Spiritu Sancto nobis infusas, unà cum gratia sanctificante, agnoscit.
4. Nec valet quod ait Vazquez, omnia illa loca intelligi posse de virtutibus acquisitis. Nam contra est, quod virtutes acquisitae non veniunt cum sapientia, non dicuntur fructus Spiritus Sancti, non semper comitantur justos, non necessariae sunt ad vitam aeternam, nec per eas dicitur Christus vel Spiritus Sanctus in nobis habitare. Denique alia encomia virtutum moralium, quae in Scriptura & Patribus habentur, non possunt acquisitis adaptari.
5. Accedit auctoritas Concilij Viennensis, ubi

A Clemens V. qui Concilio praerat, postquam retulit diversas Doctorum opiniones circa infusionem habitum quae fit in Baptismo, sic ait: *Nos attendentes generalem efficaciam moris Christi, quae per Baptismum applicatur pariter omnibus baptizatis, opinionem quae dicit tam parvulis quam adultis conferri in Baptismo informantem gratiam & virtutes, tanquam probabiliorem, & dictis Sanctorum, & Doctorum modernorum Theologiae magis consonam, & concordem, Sacro approbante Concilio, duximus seligendam.* Quibus verbis Concilium nostram opinionem eligit ut probabiliorem, & dictis Sanctorum Patrum, & Theologorum magis consonam.

Nec dici potest, quod cum Concilium praefert sententiam, quae docet in Baptismo gratiam & virtutes infundi, loquatur solum de virtutibus Theologicis, non de moralibus. Nam Pontificis mens (ut fatetur Vazquez) fuit definire quaestionem quam Innocentius III. in Concilio Lateranensi indecisi relinquerat: Sed quaestio illa erat non solum de virtutibus Theologicis, sed etiam de moralibus: Ergo &c. Minor probatur ex verbis Innocentij, nam in cap. *Majores*, sic habet: *Illud vero quod opposites (id est haeretici) inducunt: fidem, aut charitatem, aliasque virtutes parvulis, supote non consentientibus, non infundi, à plerisque non conceditur absolute, cum propter hoc inter Doctores Theologos quaestio referatur.* Si autem solum fuisset controversia de virtutibus Theologicis, postquam Pontifex dixit, *fidem, aut charitatem*, non debuisset subdere, *aliasque virtutes*, in numero plurali, quia praeter illas duas virtutes Theologicas, est tantum una alia, nimirum spes: Ergo &c.

Confirmatur: Clemens qui praefuit Concilio Viennensi, verbis illis, *dictis Sanctorum, ac modernorum Theologiae Doctorum magis consonam*, significat se loqui de controversia quae suo tempore extabat inter Theologos: At certum est eo tempore, nimirum circa annum 1311. quo Concilium Viennense celebratum est, fuisse maximam inter Theologos dissensionem, & controversiam de infusione virtutum moralium, Scoticis illam negantibus, affirmantibus vero Thomistis, qui semper pro veritate acriter decertarunt: Ergo Concilium intendit, quod non solum virtutes Theologicas, sed etiam morales infunduntur à Deo parvulis in Baptismo unà cum gratia sanctificante. Unde Catechismus Romanus hanc Concilij Viennensis definitionem sequutus, parte 2. cap. 2. §. 1. numerans effectus Baptismi, qui cum gratia tribuuntur, sic ait: *Huius additur nobilissimus omnium virtutum comitatus, quae cum gratia divinius infunduntur.*

S. II.

Rationibus Theologicis eadem veritas suadetur.

VARIÆ à Caetano, & aliis Thomistis adduci solent rationes Theologicae, ad probandum necessario admittendas esse virtutes morales per se infusas.

Prima sic potest proponi: Homo constitutus per gratiam in esse supernaturali, non minus debet esse perfectus in operando modo supernaturali, quam in ordine naturae in operando modo naturali; gratia enim in suo ordine non minor debetur perfectio, quam in suo debetur natura: